

Všetci členovia našej rodiny

Volám sa **Hannah** a bývam v zelenom dome na konci ulice. Zelená je moja obľúbená farba, hoci aj červenú mám celkom rada. Rovnako ako gumové medvedíky (tie milujem zo všetkého najviac) – zelené a červené. Mám rada mačičky a niekedy aj psíky. Len nesmú byť príliš veľké. A nesmú štekať. A vrčať. Ani smrdieť ako mokré ponožky. A ani strašne plznuť. Inak ich mám celkom rada. Mám sedem rokov a tri sestry.

Cora je moja najstaršia sestra. Má dvanásť rokov. Je v podstate veľmi fajn, ak práve nemá svoje

Frida

Ja Hannah

Milly

Gul'ka

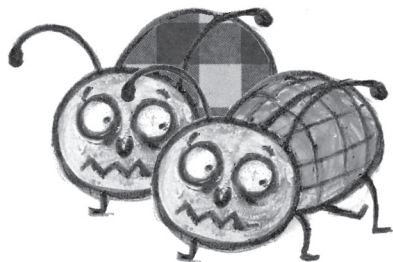
Cora

mamina
a ocko

dni. Takto mamina označuje chvíle, keď sa Cora z ničoho nič oduje.

A nikto nevie prečo.
Vtedy zaplesne dvere,
s nikým sa nerozpráva, na
celé hodiny si založí na uši
slúchadlá a počúva hudbu. Navyše

sa na nás vtedy pozerá ako na nejaký odporný
hmyz. Nevie celkom presne, prečo to robí, no
podľa maminy to je vec veku.

A ešte čosi. Cora nemá toho istého ocka ako
my. Jej ocko sa volá Uwe. Mamina totiž predtým,
ako sa vydala za môjho ocka, žila s Uwem. Uwe
s nami každý rok trávi Vianoce a Cora uňho
býva každý druhý týždeň štyri dni.

Mám Coru rada, ak práve nemá svoje dni
alebo nevykrikuje, ako jej my lezieme na nervy.

„My“, to sme Milly a ja. **Milly** je moja druhá
sestra.

„Druhá veľká sestra,“
dodala by teraz Milly.

Ja to však vidím inak.
Milly je odo mňa staršia
iba o jedenásť mesiacov.

„Sú ako dvojčatá,“ vravieva ocko. Ja
a Milly si to však vôbec nemyslíme. Vyzeráme
každá inak a líšime sa aj vo všeličom inom.
Milly je napríklad poriadna smraďoška. A to ja,
samozrejme, nie som.

Moja tretia sestra sa volá **Frida**. Má presne
rok a pol. Je celkom zlatá. Keď práve nereve.
Alebo keď ju všetci vychvaľujú, aká je zlatá, hoci
stojím hneď vedľa nej, vo vlasoch mám úžasnú
pukačku, no nikto si ma ani len nevšimne, lebo
všetci čumia iba na Fridu. Alebo keď mi mamina
prikáže, aby som na ňu dávala pozor, hoci sa
mi to práve nehodí. Lebo sa hrám s Milly na
chytačku. Alebo mám chuť šplhať sa po strome.

Alebo sa s Milly hráme na detektívov. Alebo sa musím s Milly poklbčiť.

Isteže, sú tu ešte aj mamina a ocko.

Ocko sa ustavične strachuje, že ochorie. Pritom je takmer stále zdravý. No len čo jedna z nás zakašle, už má pocit, že sa nakazil. Nepoznám nikoho, kto by vedel tak bleskurýchlo odmerať teplotu ako ocko. Sebe aj nám.

Mamina sa chorôb nebojí, ale má strach zo sladkostí. Najmä v kombinácii s peniazmi. Keď dostaneme vreckové, nikdy nám nezabudne pripomenúť: „Nie aby ste všetko minuli na sladkosti!“ Dáva sa pritom na nás, akoby sa nám malo stať niečo strašné. No nie je to vôbec pravda. Lebo ja vreckové míňam zásadne iba na sladkosti. A doteraz sa mi nič strašné nestalo.

Do rodiny patrí aj naša mačka **Gul'ka**. Je oveľa staršia ako ja a neuveriteľne vypasená. Iba spí a žerie, inak toho veľa nenarobí. Podľa mňa nie je Gulka naozajstná mačka. Mačky predsa naháňajú vtáky a chytajú myši. Gulka nie. Keby sa dala chytať šľahačka, možno by si Gulka dala povedať. Lebo šľahačku má zo všetkého najradšej.

Blší trh

„Som bohatá,“ oznámi Cora pri dezerte.

„Ale čo?“ začuduje sa mamina. Práve šúpe Fride banán.

„Dnes sme si v škole zorganizovali blší trh. Podarilo sa mi veľa popredať. A zarobila som kopolu peňazí,“ vysvetľuje Cora a pritom krája jablko na malé kúsky.

„Koľko?“ vyzvedá Milly. Určite chce byť aj ona bohatá.

„Veľa,“ odvetí Cora tajnostkársky.

„Nieže minieš všetko na sladkosti,“ neodpustí si poznámku mamina.

Aj ja chcem predávať na blšom trhu.

„Aj ja budem predávať na blšom trhu,“ zvolá Milly, ktorá sa večne opičí, a okamžite odbehne do našej izby. Chcem vyštartovať za ňou. Bojím sa totiž, že Milly poberie všetky veci, ktoré by som chcela predávať ja. Mama ma však zastaví.

„Ešte si nedojedla hrušku,“ vyhlási a prstom ukáže na môj tanier.

„Už nevládzem,“ zaprotestujem. Zbytočne. Podľa mamy treba ovocie vždy dojesť. Netuším, ako to, že Milly má už svoju hrušku zjedenú. Celkom iste švindľovala. Ako vždy.

„A nezabudnite, sľúbili ste mi, že na pol hodiny dozriete na Fridu!“

Táto veta je určená hlavne Core. Sestra prikývne, alebo skôr prikývnutie iba naznačí. Tak totiž kýva vždy, keď vlastne ani kývnuť nechce.

Konečne som spucovala svoju hrušku a rozbehla som sa do našej izby. Cora má svoju vlastnú izbu, no ja sa musím o svoju deliť s Milly.

Teraz potrebujem rýchlo pozháňať veci vhodné na predaj, lebo si v stánku pána Gärtnera chcem kúpiť sklenenú guľu plnú malinových cukríkov. **Milujem malinové cukríky.** A pán Gärtner ich má celé kopy. Doteraz som však nikdy nedostala také vreckové, aby som si mohla kúpiť celú guľu. Vždy mi vystačí iba na štyri či päť malín. Dnes to však určite klapne. Usporiadam blší trh, zbohatnem ako Cora a skúpim všetky malinové cukríky.

Milly si už medzitým vyhládla svoje veci. Na kôpku nakládla naše staré komiksy, natrhnutého plyšového zajaca, ktorého ani jedna z nás nemá rada, a tri hračkárske koníky.

„Idem už von predávať svoje veci,“ zvolá Milly.

„Aké tvoje veci?“ nevychádzam z úžasu. „Tie komiksy sú predsa naše! Spoločné!“

„Veď práve preto ich môžem predať!“ odvrkne Milly.